

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de M

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul: pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.— cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități și străinătate Lei 15.000.— De sprânjin Lei 20.000.—	Articole și corespondențe se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.	Prețul inserțiunilor un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător	Abonamentele și inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Tele- graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Înălțarea poporului

Din recenta serie de circulare trimise — prin părinteasca grijă a I. P. Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae — întregii preoți din cuprinsul Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, două ne-au impresionat mai profund și ne-au reținut atenția în chip deosebit. E vorba de prima: „Pentru înălțarea poporului”, și de ultima: *Combaterea analfabetismului*. Cea dintâi pune accent pe intensificarea acțiunii de ridicare și luminare a poporului prin așezământul «Caselor Culturale», iar ultima cheamă preoțimea să se înroleze cu însuflețire în lupta pentru combaterea analfabetismului.

După slujirea închinată lui Dumnezeu, nu există pentru preot o slujire mai frumoasă decât aceea închinată poporului. Această slujire îi aduce preotului o deosebită mulțumire și mângâiere sufletească: «Mărturisesc, — a spus I. P. Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae cu prilejul împlinirii a 25 de ani de arhipăstorie — cu experiența acestui pătrar de veac, că este o mare mângâiere să fi părintele sufletesc al unui popor atât de bun, atât de înțelept, atât de echilibrat sufletește chiar în mijlocul celor mai grele împrejurări. Acesta a fost factorul pământesc cel mai de seamă care mi-a înlesnit păstoria».

Că slujirea poporului este un izvor de inspirație, de putere și de mulțumire în activitatea unui slujitor al altarului, este ceva firesc. Pentru că înălțarea poporului este însăși misiunea preoției: Dacă chemarea păstorului de suflete este conducerea turmei drept-credincioase încredințate lui spre păstorie, la limanul mântuirii, atunci preotul nu-și poate îndeplini misiunea decât ridicând neconștient poporul la nivelul de viață cerut de împlinirea idealului suprem al vieții umane: desăvârșirea și fericirea. Drept aceea, înălțarea poporului este măsura împlinirii misiunii noastre!

Intrucât viața umană — așa cum a rânduit-o Dumnezeu — este un în-

treg organic, acțiunea de ridicare a poporului trebuie să cuprindă în sferile ei, pe întreg omul cu întreaga lui viață de toate zilele. Ar fi o mare și gravă eroare despărțirea sferei vieții religioase a poporului, de celelalte sectoare de viață ale sale. Și pentru că creștinismul este cea mai superioară concepție despre viață și totodată cel mai bun mijloc de înălțare a poporului pe scara desăvârșirii, toate sectoarele de viață ale poporului: cultural, social, economic, sanitar, etc., trebuie să stea sub raza de influență a creștinismului.

Acest mare rol de ridicare a vieții poporului, și-l desfășoară creștinismul prin așezământul care continuă în lume lucrarea Mântuitorului: Biserica. Așa încât, după cum clădirea bisericii domină întreg satul, tot așa toate sectoarele de viață ale satului trebuiesc dominate de lumina învățării creștine și după cum toate cărările din sat duc la biserică, tot așa toate drumurile vieții trebuie să ducă spre o singură țintă: desăvârșirea și fericirea. Pentru a dobândi adevărata înălțare umană, poporul trebuie ca toate preocupările și frământările vieții pământești să le conceapă și împlinească sub razele călăuzitoare ale creștinismului.

Biserica este sufletul vieții obștești și părgăhia de existență și progres a poporului în toate domeniile de viață. Pentru că ea oferă poporului principiul suprem de viață și totodată cea mai eficace putere de înălțare pe treapta desăvârșirii. Dar participarea primordială a Bisericii la acțiunea de înălțare a poporului, n-o indică numai calitatea ei de factor determinant în viața neamului, ci și însușirea ei de Biserica a poporului. Ca atare, ea trebuie să slujească intereselor poporului. Și când e vorba de promovarea intereselor superioare ale poporului, ea merge înainte până la jertfă. Căci numai o atare atitudine îi legitimează și pe mai de-

parte frumoasa însușire de «mamă bună a neamului» românesc (Eminescu).

Firește, această înălțare a poporului n-o poate promova Biserica decât pătrunzând adânc în toate domeniile de viață ale poporului și ținând toate aceste domenii de viață, strâns legate de idealul creștin. Ceea ce implică în sine prezența activă a Bisericii în toate domeniile de viață ale poporului.

Pentru a izbândi în această înaltă misiune, Biserica trebuie să pună în lucrare toate mijloacele de îndrumare și de înălțare a vieții poporului drept-credincios, care se reduc în esență la lumina învățării creștine și la puterea sfințitoare și desăvârșitoare a harului divin din sf. Taine. Iar ca mijloace auxiliare în această acțiune, pot servi organe nouă de lucrare, concepute pe măsura trebuințelor vremii și menite să mijlocească pătrunderea înrăuririi Bisericii cât mai adânc în viața credincioșilor.

În concret, acțiunea de înălțare a poporului se desfășoară pe această linie: 1. *Îndrumarea poporului pe căile de lumină ale concepției creștine despre lume și viață și strădania de a face din învățătura creștină ortodoxă, norma vieții individuale, familiare și obștești a poporului în strădania lui de a dobândi fericirea pământească și cerească. Concomitent cu această acțiune, se va face luminarea și promovarea culturală a satelor.*

2. *Creșterea poporului în duh autentic creștin și românesc, prin sădirea cât mai adânc în sufletul său, a adevăratelor virtuți creștinești și cetățenești, cari constituiesc podoaba sufletului românesc autentic și izvorul său primordial de creație. Odată cu această lucrare, trebuie să se promoveze descătușarea sufletului poporului de toate plăgile care îi schimonosesc ființa și îi împiedică adevărata propășire, ca: Analfabetismul, alcoolismul, concubinajul, divorțul, injuriile, etc.*

Numai pe această cale se poate obține îmbogățirea vieții poporului și înălțarea ei pe culmi de desăvârșire.

Și tot în felul acesta se promovează înfrățirea poporului prin încheierea unei cât mai strânse unități sufletești, atât de necesare zilelor noastre.

Privită prin prizma actualității, problema noastră devine și mai reliefată în însemnatatea ei. Se pune astăzi atât de apăsător accentul pe reconstrucția țării de pe urma dezastrelor produse de războiu. Ori, această reconstrucție nu se poate concepe și realiza fără refacerea spirituală a țării. Căci în această latură rănile sunt cele mai mari și mai grele de vindecat.

Iar izvorul energiilor de refacere a vieții spirituale a poporului, este satul. Din sufletul satului — curat de influența dăunătoare a atâtor «modernisme» — vor făni și de data aceasta, energiile de refacere spirituală a neamului. Deaceia, ridicarea sufletului poporului pe scara desăvârșirii, este egală cu rezolvarea celei mai importante probleme a ceasului de față: reconstrucția spirituală a neamului.

În cadrul problemei noastre, rolul preotului este cât se poate de important. Căci el este factorul pământesc cel dintâi chemat să promoveze importanta acțiune a Bisericii în ridicarea poporului.

Drept aceea, ridicarea poporului trebuie să fie pentru preot un continuu izvor de inspirație în tot cursul activității sale și totodată să apese asupra conștiinței sale ca un sfânt obligament de fiecare clipă. Identificarea cu sufletul poporului și înălțarea cât mai sus a acestui suflet, îl obligă pe preot să-și pună toate puterile pentru îndrumarea poporului pe cărările luminii și ale culturii, pentru întărirea așezămintelor chemate să-i promoveze progresul vieții naționale și bisericesti. Dragostea de popor și hotărârea de a-l înălța cât mai sus, va trebui să susțină neconștient strădania preotului de a folosi orice ocaziune pentru a chema poporul la credința în Dumnezeu, la puterile de viață ale creștinismului, la lumina și cultura creștină, singura părgăhie de ridicare a neamului pe culmile desăvârșirii.

CORNELIU SÂRBU

* FOIȘOARA *

Cum caută preotul pe Hristos?

„Am aflat pe acela despre care a scris Moise în lege și proroci, pe Iisus...” (Ioan I, 45.)

Există o minune care uimește mai mult, există o putere care cucerește pe oricine, există o lumină care strălucește mai aprins și aceasta este fapta mântuitoare săvârșită de Fiul lui Dumnezeu.

Calea lactee pe care sunt chemate sufletele s'a pardosit cu duhul jertfei, a suferinții răbdate de Iisus pentru eliberarea din robia păcatelor. Atotputernicia lui Dumnezeu a umilit creatura, a făcut-o să-și recunoască dimensiunile de existență limi-

tată, a făcut-o să tremure în fața tenețului, a făcut-o să-și rânduiască pași după pravila severității necruțătoare care măsoară toate abaterile și sancționează fără iertare. O astfel de prezentare a lui Dumnezeu este imagine plină de negura necunoașterii creștine, apropiată de întunecatele vederi ale păgânismului, care ar teroriza pe bietul om în credința unui destin poruncit și fără posibilități de modificat.

Întregul univers ni s'ar părea că se găsește într-o eră glacială în care nu încălzește soarele bunății, ci stăpânește legea atotputerniciei, a unui despotism care nivelează totul, într'un deșert în care viața morală, libertatea, conștiința și virtuțile creștine n'ar putea trăi.

Fost-a vola lui Dumnezeu alta. N'a căutat să cucerească sufletele prin evidențierea atotputerniciei Sale. Severitatea nu-i pedagogul fericit care apropie, ci de-părtează. Drept aceea, în era nouă, în

livada creștinismului se oglindește soarele binefăcător al jertfei lui Iisus.

Întreita demnitate a persoanei sale are drept izvor de purcedere pe Iisus-Mântuitorul — Mielul lui Dumnezeu.

Atmosfera Sa împărătească se creiază din lucrarea Sa mântuitoare.

„Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii” (Ioan I, 29.)

Se desprinde din această prezentare a lui Iisus Hristos întreaga mistere a Sa, ca arhiereu menit să se aducă pe Sine jertfă deplină spre mântuirea oamenilor. Imaginea aceasta a lui Iisus este cuceritoare prin spiritul de blândețe care o înveșmăntează. Valorează mai mult decât o demonstrație savantă de oratorie și însuflețește prin misticismul ei mai mult decât o pledoarie bine încheată.

Slava lui Iisus este această modestie de miel care ridică păcatele lumii, iar puterea Sa este iubirea. Penelul care ar zu-

grăvi chipul lui Iisus și n'ar așeza pe figura Domnului această latură a blândeții care se jertfește, ar pângări persoana Mântuitorului, ar lipsi imaginea de nimbul acesta distinct al diademei ce nu se învechește cu toate veacurile cari se înscriu în cronica omenirii.

Nimic n'a eternizat pe Mântuitorul în știința omenească și cu nimic n'a cucerit mai mult Evanghelia, decât cu această activitate mântuitoare. Răscumpărătorul este Dumnezeu care s'a făcut om, este Tatăl apropiat care ne urmărește pașii, ne îndrumă și se jertfește.

Ucenicii lui Iisus au fost uimiți de minunile săvârșite cu slăbănogii și orbi, de înzdrăvenirea stăpânișilor de duhuri rele, de invierile din morți, dar toate acestea au mișcat mai puțin față de jertfa de pe Golgota.

Aceasta a permanentizat atașamentul pentru Iisus. Testamentul acesta înscris

Intre Facultate și Parohie

Procurându-mi ultimele cărți din frumoasele colecții ce apar în bătrâna Tipografie Arhiepiscopale din Sibiu, niște gânduri, cari mă frământă de mai de mult, mă ispitesc să le aștern pe hârtie. Faptul că apar în acest organ, de care va fi vorba mai jos, și nu în altă parte, poate servi ca o verificare; și cred că nu li se va da alt sens, având în vedere că cel ce le semnează are originea și formația culturală pe alte meleaguri, decât cele ardelenice. Un «prilej nenorocit» m'a adus pe plaiurile Ortodoxiei ardelenice, pe care o prețuiesc și admiram, dar acum o și trăiesc și, vorba Apostolului, ce văd mărturisesc...

Fiind multă vreme sub o stăpânire străină, Ardealul și-a rezolvat toate problemele vitale, între care și cultura, prin și în Biserică. Biserica ardelenică păstrează și azi un caracter dinamic de luptă și cultură. Trecutul se știe. Priviți prezentul. Nici nu se putea să fie altfel, când în fruntea ei se găsește un Ierarh, care vrea să împlinească și să desăvârșască testamentul lui Șaguna. Sibiul ortodox este astăzi ca un soare ce-și trimite razele până în cele mai depărtate sate și parohii ardelenice. Aceste raze împrăștie cultura prin slova tipărită pentru popor, dar mai ales pentru preoți, menținând o legătură culturală vie între centru și ultima parohie.

Menținerea preotului într-o permanentă atmosferă de cultură, zel și îndemn înnoit, se face așa de minunat și sistematic mai ales prin slova tipărită. «Telegraful Român», organul lui Șaguna din 1853, pleacă săptămânal în spre parohii cu merinde proaspătă. «Revista Teologică», înființată de actualul Ierarh în 1907, aduce și ea lunar merinde mai înaltă. «Tipografia Arhiepiscopale», cumpărată și dăruită Bisericii de Șaguna în 1850, tipărește gândurile frumoase, studiile și lucrările în primul rând ale tinerilor dar harnicilor profesori de teologie, cum și ale tuturor mănuiitorilor de condeiu și ale căror suflete freacă de dragostea lui Hristos, a Bisericii și a Neamului, — în colecții frumoase, care

sânt apoi trimise până în ultimele parohii. În mijlocul acestei acțiuni de știință și cultură ortodoxă stă Academia Teologică, pe lângă Ierarhul care supraveghează și îndrumă toate. Care va să zică este o legătură strânsă între centru și margini, între laborator — Academie — și terenul de experiență — parohia —, între profesori și studenții de ieri — azi preoți în toate unghiurile Ardealului. Incetul cu incetul s'au infiripat frumoase biblioteci parohiale.

Cred că mândria fieștecărui preot ardelean este bogată lui bibliotecă. Și nu-i poate fi de rușine.

Când eu, preot într'un sat cu oameni necăjiți, unde doctorul abia intră de câteva ori pe an, cu 1—2 învățători la câteva sute de copii, în luptă cu păcatele oamenilor și necazuri personale; aproape de o fostă vremelnică graniță și departe cu sute de kilometri de Sibiu; când mediul îți fura și ceea ce ai învățat, silindu-te să te faci o apă și un pământ cu el, iar izolarea aceasta par'că făcea nevrednică până și citirea unui ziar, primeam acești mesageri ai culturii și noile cărți cu mirosul proaspăt de tipar, imi prilejuia aceeași bucurie și îndemn la luptă ca unui soldat încercuit, căruia i se dă hrană și arme pe calea aerului. Distanțele piereau, duhul mă unia cu toți frații mei cei asemenea mie — căci asemenea soldatului încercuit este orice preot în parohia lui, înconjurat de toate relele, ispotele, păcatele sub atâtea forme, împotriva cărora trebuie să lupte —; eram în rând cu studenții, care desbat ultimele probleme, mă simțeam alături de cei care răsfoiau ultimele cărți într'o librărie. Conștiința preotească mă îndeamnă mai mult la luptă («Nu nesocoti harul ce este în tine» I Tim. 4, 14); «Tu însă fii treaz la toate... fă lucru de evanghelist, slujba ta fă-o deplin» II Tim. 4, 5), să mă străduiesc ca și eu, acolo unde sânt, să țin sus făclia luminii, a culturii, spre luminarea mea și a altora. Înțelegam mai bine îndemnul celui mai învățat dintre Apostoli: «la aminte la

citit, la îndemnat, la învățatură» (I Tim. 4, 13). Biblioteca parohială este o comoară neprețuită.¹

Cu acestea spuse, mă gândesc și la prețuții mei dascăli dela Facultatea de Teologie din București, oameni de adâncă știință teologică, buni mănuiitori de condeiu, cu experiența atâtor ani de profesor și cu dragoste față de Biserică, ale căror cărți, dacă s'ar aduna la un loc, singure ar forma o bibliotecă. Nu mai vorbesc de atâtea articole și studii împrăștiate prin atâtea reviste (cazul I. P. S. Irineu). Atâtea studii și lucrări, tipărite pe cuneștința preoților, nu s'ajung deloc la cunoștința preoților, iar incidental altele, măcar că au nevoie de ele în tratarea anumitor subiecte și în lămurirea atâtor probleme.

Ca student al acestei Facultăți și ca unul care aș vrea să mă împărtășesc mereu din potirul științei și al culturii — și sunt sigur că mai gândesc mulți așa — doresc și dorim o legătură mai strânsă între Facultate și Parohie, între profesor și preot, între fostul dascăl și student. Preotul nu a terminat cu învățatura odată cu Facultatea. În problemele puse de ritmul vieții, el n'are răgazul și alteorii nici competența de a da o soluție în cadrul Adevărului Veșnic, căruia slujește. Aceasta o fac profesorii — Facultatea — care, la rândul ei, poate folosi experiențele preotului și anumite informații din parohie. Acolo-i laboratorul, aici câmpul de experiență.

Poate că ar spune cineva că preotul ocupat cum e și necăjit uneori în atâtea probleme și activități pastorale, n'are posibilitatea să cumpere sau să citească atâtea cărți. Nimic de zis; fiecare după darul lui, deși socot că cea mai sfântă mândrie a unui preot, pe lângă o viață curată trăită întru Hristos și întru slujba enoriașilor săi, e să aibă o bibliotecă frumoasă și la curent, ca să fie și de drept și de fapt uneori singurul —

¹ E drept acum că, pe lângă sistemul de a trimite dela centru cartea bună, având totuși libertatea de a-și procura orice carte bună apărută în altă parte, pentru cultura lui sau a poporului, preotul este ajutat la îmbogățirea bibliotecii parohiale de episcopie. Sânt însă biserici în Vechiul Regat, la care episcopii neavând fonduri să mănuiască, hârtia de birou o cumpără tot bietul preot din pungă lui.

alteorii cel mai mare reprezentant al culturii în satul sau enoria lui.

Păstrez la loc de cinste rândurile, pe care un valoros dascăl al meu a binevoit să mi le trimeată și în care termină cu îndemnul: «nu uita Facultatea și sf. noastră Teologie». Nu uit, n'as putea. Li asigurăm pe toți că sufărăm pe cât putem în lumina aprinsă dela dânsii, s'o menținem și, de putem, s'o mărim, deși ne lovim de anumite piedici.

Iată de ce, de câte ori văd sau răsfoiesc frumoasele colecții ale Sibiului ortodox, mă gândesc la iubiiți mei dascăli dela Facultate de Teologie și-mi zic: Ce e bine ar fi fost dacă ar fi avut sau ar avea și dânsii posibilitatea de a-și tipări studiile și lucrările într'un singur loc, să-i zicem Tipografia Cărților bisericești sau Institutul Biblic sau o altă tipografie a Bisericii (am dori prea mult dacă am spune ca lucrările tuturor profesorilor dela Facultățile și Academii de Teologie să se centralizeze) și apoi prin mijloace de informație mai rapidă, completă și unitară să fie adusă la cunoștința preoților dacă nu dată.

S'a vorbit și s'a scris de o librărie teologică centrală (doi preoți cunoșcuiți au încercat aceasta), de un ziar bisericesc (Păr, Rector Stăniloae a încercat cu «Telegraful Român» și a spus că s'ar putea). Supunem aceste gânduri celor în drept, mai ales că s'au mai spus de mult și de mulți. Din experiențele încercate, să se împlinească lipsurile și poate că vedem înfăptuite toate acestea: o mai strânsă legătură între Facultățile de Teologie și parohie, o tipografie și o librărie centrală a cărților bisericești și teologice, prin care acestea să ajungă cât mai mult și mai repede în mână preotului și a celui care le cere; pe lângă actualele foi și reviste eparhiale unele mai bune, altele mai slabe (deși-i bine mai puține și mai bune) mult așteptatul ziar bisericesc obligatoriu pentru toate parohiile.

Conducerea Bisericii noastre împreună cu Ministerul Cultelor condus azi de un preot, poate că ar putea rezolva oarecum această unitate culturală și de informație în Biserica noastră.

GH. C. DIACONU

cu sânge pe răbojul crucii, a fost slova cea mai convingătoare și care a cutremurat puternic făptura, lăsând repercursiuni ferice între Iisus și apostoli.

Așa s'a realizat comuniunea dintre Iisus și ucenici.

Intredăruirea aceasta de vieți a fost o ridicare spre altitudinile a pescarilor din preajma mărilor Tiberiadei și găsindu-se în situația aceasta fericită au grăit plini de extaz: «Bine este nouă aici» (Mat. 17, 1.)

În preajma lui Iisus și-au împețit sufletul dând apoi expresie acestei întimități în cuvintele: «Nu eu mă trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine» (Galateni II, 20.)

Familiaritatea aceasta lăuntrică este o realitate vitală, nu-i o simplă abstracție filosofică, este o putere lăuntrică care entuziasmează, care dinamizează și dă avânt pentru a păstra această comună cu Iisus.

Și dacă ucenicii i-au zis învățătorului când s'a desprins din mulțime pentru a se ruga: «Toți te caută...», era o exprimare a unei stări generale a tuturor sufletelor cari au gustat din această comună cu Hristos.

Nu se poate concepe o despărțire de cineva fără să nu încerci un simțământ de tristete, fără să nu simți un gol, o părăsire, ca atunci când se detașază dintr'un organism o parte. Știrbirea aceasta este cu atât mai simțită, cu cât partea desprinsă este mai însemnată.

Din viața ucenicilor să desprinzi pe Iisus este o operație și mai păgubitoare, pentru că El face parte integrantă din ființa apostolului — respective a preotului.

«Trebuie să trăim în Hristos, să simțim iubirea lui Hristos sălășluită în taina sufletului nostru: viața să ne fie o gâl-gâlre de energii harice, gândul un covor de azur, așternut la picioarele altarului, inima o candelă în care să ardă flacăra credinței fanatice și neșovăelnice». (Mie a vieții este Hristos).

Prin preot lucrează Hristos, căci noi preoții suntem mâinile văzute ale lucrării celei tainice de mântuire, pe care o lucrează în lume Dumnezeu. Prezența aceasta ne îndrumă să ne integrăm cu viața în Hristos. Contactul permanent este o stare de har, preotul «este omul lui Dumnezeu». (I Timotei, VI, 11.)

Viața sa este în continuă dependență de Mântuitorul și datorită acestei altorii, preotul nu poate viețui fără Hristos. Viața în Hristos nu este o încremenire, o stare de stagnare, de realizare deplină care nu mai necesită lucrare.

Intrebarea: Cum caută preotul pe Hristos?, se plasează în acest câmp de aprofundare, de continuă muncă, de coborâre în adâncurile cari pot întreține focul dogoritor al strădanilor apostolicești.

Nu ni înțelegem pe aceasta o reluare a unui contact cu cineva pe care l-am părăsit, deoarece nu ne putem imagina că tema are în vedere o stare de decădere din treapta preoției. Aici nu se face sudura unui suflet rupt de Hristos, aceasta ar fi o temă cu restricții, ar fi un caz izolat, o terapie cu prea puține prilejuri pentru a sorbi energiile de luptă în slujba idealului. Noi urmăm o căutare a lui

Dumnezeu — Hristos — în sensul unei aprofundări, a unei comuniuni intime, o stare de incandescență a sufletului preotesco, care este o torță vie din Hristos.

«Frumosul vas care e podoaba cea mai de seamă a camerii, s'a făcut la temperatură înaltă, între cocan și nicovală», — spune un mare poet.

Il vrem pe preot, sau mai bine zis îl vrea Iisus în apropierea Sa, îl vrea Domnul în emoțiunile înaintașilor în apostolie, însetat după divin, după dreptate, după adevăr și iubire.

Cunoașterea lui Hristos

«Vouă vă e dat a ști tainele împărăției lui Dumnezeu» (Mat. XVIII, 11.)

O lege elementară de psihologie ne grăiește că cineva poate deveni obiectul iubirii noastre numai dacă îl cunoaștem. Bazați pe acest adevăr, căutăm să trecem barierele cunoștințelor obișnuite și să răzbum în câmpul umbrat de taine ale veșniciei. La porțile fermecate ale tainelor nu putem pătrunde cu făclia minții bazată pe simțuri, este un câmp prea vast, sunt adevăruri cari nu se supun cercetării mințioase a omului care se crede în posesia unei rațiuni proprii care le poate cuprinde pe toate. Spunem aceasta nu pentru a ne mândri cunoașterea, ci pentru a îndrăgii pornirea aceluși gând trufaș care s'ar crede capabil să afirme că existența se reduce la limitele accesibile minții omenești.

În acest sens cunoașterea lui Dumnezeu înțelegem o pătrundere dincolo de timp și spațiu, nu se poate obține printr'un

avânt personal de încordare a minții. Pașii gă dului sunt călăuziți de har, o iluminare prin care se poate absorbi de către om, întreaga revelație.

În această cunoaștere a divinității preotul se poate adânci în deosebi, el are asigurată această pătrundere prin cuvintele: «Vouă vă e dat a ști tainele împărăției lui Dumnezeu».

De altfel, preotul fiind un purtător de Hristos și urmaș al apostolilor, nu se poate margini la o cunoaștere și prezentare vagă a raportului dintre om și Dumnezeu. Dacă profeții Vechiului Testament prezentau poruncile lui Dumnezeu arătând doar umbrele unei realități care se va deslăși la împlinirea vremii, oamenii vedeau distanța dintre el și Dumnezeu, se vedeau slabi pentru a stabili o legătură de comună cu Dumnezeu. Poruncile erau îndrumări luminoase și nimic mai mult, ele nu puteau realiza întreaga comuniune. A fost trebuința de coborârea lui Dumnezeu la om. Legea Vechiului Testament îi dădea omului numai nădejdea, pregătea spiritul pentru această comuniune.

Desăvârșirea așteptării s'a ajuns prin venirea în lume a lui Iisus, atunci omenirea a ajuns la starea maximă de așteptare.

Realizarea comuniunii între om și Dumnezeu este opera lui Hristos, realizată prin smerenia cea mai pură, fără ca să renunțe la suveranitatea sa divină. Aplecarea spre om s'a făcut pentru a ridica omul la înălțime.

Prin Iisus Hristos s'a realizat mântuirea omului de păcatul strămoșesc, naște-

Omul lăuntric

În sfârșit, războiul infernal al armelor s'a terminat.

Acum pregătirile pentru o pace îndelungată sunt în toi, iar oameni cu răspundere mondială se străduiesc din toate puterile s'o clădească pe temelii cât mai trainice.

Ce înseamnă un război cu toate atele lui grozăvii, am putut fiecare învăța. Lumea s'a scârbit de el și nu-l mai doarește.

Războiul a trecut. Ceace vom avea de văzut și de suferit sunt, însă, consecințele lui, care se răsfrâng cu urmări nefaste, asupra tuturor sectoarelor de activitate ale organismului social, economic, industrial, cultural, etc.

Prin urmare, ceea ce ne dă de lucru după război, este tocmai faptul cum vom ști și ce va trebui să facem pentru a înlătura, pe cât este cu putință și ameliora aceste neajunsuri produse de război.

Una dintre problemele care merită multă atenție și care cere mai multă grijă și un deosebit simț de pricepere, este tocmai aceea a restaurării, a echilibrării intrinsece e omului însuși, căci nu trebuie să uităm că omul a suferit nespuse de mult: schinuit exterior, desechilibrat mai ales interior.

Străduințele oamenilor de astăzi pentru făurirea unei lumi mai bune, sunt frumoase, pentru că în fond caută fericirea umanității.

Dar s'a neglijat un element fundamental: „Omul a cucerit toate sectoarele naturii, unul singur îi rămăsese închis: el însuși. În momentul de față se deschide un nou câmp de cercetare vast ca și Universul exterior, care e omul lăuntric și căruia trebuie să i se acorde o importanță tot mai mare” [Anton Dumitru: Orient și Occident, București, 1943, p. 183].

Întotdeauna și peste tot, acțiunile echilibrate, armonia a fost considerată ca ceva în care se află mai multă înțelepciune. Este înțelepciune să fii în toate măsurat.

La fel e și cu ființa umană: nu trebuie uitat că e formată din trup și suflet. Această unitate în dualitate și dualitate în unitate, e necesar să fie e-

chilibrată. Și echilibrarea ei nu se poate realiza decât atunci, când vom satisface și cerințele spiritului și cerințele materiei. Echilibrul dintre materie și spirit: iată cerința vremurilor de acum și de totdeauna. Căci omul așezat numai în lăuntru lui, sau exclusiv în afara lui, este un om parțial. Și vom putea judeca o astfel de reformă a omului, după nivelul la care se situează între cei doi poli: eu și non-eu, obiectiv și subiectiv, realitate internă și realitate externă. Dacă un om nu poate fi în afară ceace este în lăuntru lui, nu este decât o iluzie: dacă un om nu este în interiorul lui, ceace este în exterior, el nu este nimic, nici măcar o iluzie. O ființă umană completă nu este, nici un introvertit și nici un extravertit, ci un echilibru armonios între aceste două mari puteri, care tind a ne absorbi fiecare: lumea obiectivă și lumea subiectivă” [A. Dumitru: o. c., p. 177-8].

Prin urmare, la om se cere acest echilibru intrinsec. Ori, după câte se pot deduce din acțiunile de azi, omul înclină parcă mai mult spre lumea obiectivă și prea puțin crede că această lume, și că numai ea, va fi capabilă să aducă fericirea pe pământ. Astăzi se pune mai mult accent pe material, crezându-se că de aici urmează nobilitatea sufletului. Ori, mulți știm că înobilarea omului nu vine numai din materie: n'ajunge ca omul să fie numai sătul, pentru a fi și bun, ci el trebuie să caute idealuri mai înalte: perfecționarea omului lăuntric. Căci sunt destui bogați cari stau în urma celor săraci sub latura nobilei. Și sunt mulți săraci cari întrec, prin noblețe, pe cei mai bogați.

Da, e foarte avansată lumea noastră. E în continuu progres. Știe multe. Ne poate vorbi, eventual, despre orice, dar nu știe nimic sau prea puțin, despre sine și rostul ei adevărat.

Nu cumva suntem înclinați a ridica omul prea mult materialmente, fără a ține seama de formarea sa interioară? Mi se părea că da. Și nu-i nevoie să fi numaidecât un adept al spiritului, pentru a vedea lucrul acesta. Poți fi un apologet al materiei, pentru a vedea că este așa și nu altfel. Să deschidem bine ochii și

să fim obiectivi și atunci ne vom da seama că suntem extremiști. Ținându-ne orbește de extrema aceasta care bagatelizează spiritul, omul va ajunge un mecanism orb, a cărui activitate e automată. Această ființă, însă, numai om nu se poate numai.

Prea multe rezervă de energii căutam în afară. Prea puțin ne bazuim pe lumea exterioară, uitând cu desăvârșire rezervorul imens de energii din noi. „Nu cunoaștem rezervorul imens de energii ascuns în străfundurile ființei noastre, și care, explorat și pus în valoare, ar putea să ne schimbe fața, făcându-ne după chipul și asemănarea Celui perfect. Omul modern face impresia unui copilzeu, posesor al unor forțe extraordinare, pe care le utilizează numai în scopuri ridicole. Acest decalaj este cauza tuturor dezastrelor cari s'au abutut asupra lumii” [Idem: o. c. p. 197].

Acestea sunt constatări făcute de un om al științei și problema omului lăuntric nu trebuie uitată.

Dacă și oamenii de știință au găsit necesară rezolvarea problemei omului lăuntric, apoi aceasta este preocuparea centrală a sf. noastre Biserici.

Un strălucit episcop al Bisericii, Sf. Grigorie din Nissa descoperă în omul lăuntric calități și mai înalte. „Omul spune Sf. Grigorie din Nissa — care-i un nimic în lumea ființelor, omul care-i pulbere, iarbă, nimicnicie, de îndată ce-l adoptat ca fiu de Dumnezeu universului, se face apropiatul, intimul acestei Ființe, a cărei desăvârșire și măreție sunt de așa fel, că nu le putem nici vedea, nici auzi, nici înțelege.

„Ce mulțumiri vrednice putea-vom găsi pentru o atât de mare binefacere? Cu ce cuvânt, cu ce gând, cu ce avânt de minte vom preamări bogăția unui atare har?”

„Omul își depășește propria lui fire; din muritor se face nemuritor, din pieritor nestricăcios, din vremelnic etern, într'un cuvânt, din om se face Dumnezeu. Iavrednic să se facă fiu al lui Dumnezeu cu adevărat, omul va purta în el demnitatea Tatălui său și bogăția tuturor bunurilor pământești”.

„O dăruire a prea bogatului stăpân!... Cât sunt de mari darurile comorilor celor negraite”.

Iată acel imens rezervor de energii ascuns în străfundurile ființei noastre: omul lăuntric. Cunoașterea omului lăun-

tric ne dă posibilitatea de a descoperi în noi darul de a ne vedea și a deveni apropiați de Dumnezeu. Există un ideal mai mare decât acesta? Poate să ne dea un ideal pământesc o mulțumire mai mare decât aceasta? Există un mijloc mai eficace pentru înobilarea omului decât aceasta? Hotărât că nu!

Biserica Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și acum ca atodea-una întinde lumii îngrijorate unelte de izbăvire, unelte garantate cu două mii de ani de încercări. Ea ne indică calea trăirii lăuntrice, pentru că noi fiind carne, trup, materie, avem nevoie de a ne spiritualiza; fiind în păcate, vinovați, penitenți, avem trebuință de a ne curăți, de a ne purifica; fiind grosolanți, neștiutori, egoiști, rudimentari, copii, trebuie de a crește, forma, desvolta, într'un cuvânt trebuința de a ne crea oarecum din nou cu adevărat” [Arimandriul Benedict Ghiuș].

Spiritualizarea, crearea din nou, se face prin deșteptarea omului lăuntric, prin întorcerea în noi însine, prin deșcătușarea, într'o măsură oarecare, de materia aceasta trecătoare și eliberarea spiritului de tirania ei, pentru a putea să-și ia sârbul spre izvorul său: Dumnezeu.

Exteriorul nu ne poate da fericirea în care să nu existe elementul tragicului, elementul regretului. Orice distracție pământească își are în sine un sfârșit împreună cu un regret. Există o fericire limitată, o fericire care odată atinsă, te provoacă la stăticism. Nu-ți mai indică un drum mai departe, mai sus. Te limitează, îți taie orice avânt spre înălțimi.

Trăirea lăuntrică te conduce spre înălțimi. Mereu îți dă noi energii, pentru a urca încă o treaptă spre înălțimile perfecționării omului lăuntric. Una este fericirea, bucuria ce o simți după ce ai ieșit dela o sf. Liturghie, împărtășit, și alta este bucuria ce o simți după ce ai ieșit dintr'un birt, sau după o noapte de dans sau alte destrăbălări.

Prima îți oferă o bucurie sfântă, eternă, care te mulțumește mereu, te stimulează spre mai sus. Simțesti cum îți se umple sufletul de beatitudine sfântă.

Al doilea prilej poartă în el elementul regretului.

Mi-a fost dat anul acesta, în mod doborât, să mă împărtășesc de bucuriile pe care și-le oferă sf. Liturghie,

rea omului nou și înflerea lui prin Dumnezeu.

Iisus a realizat această apropiere de oameni direct — nu prin intermediari, ci ca un produs al dragostei sale, neavând nimic de primit ci numai de dăruit. Ridicarea la această comuniune cu Hristos, este o înaltă demnitate, este o culme de existență care asigură veșnicia, deoarece Dumnezeu sufletelor intrate în această înțimitate le dă durată peste limitele vremelnicului.

Prezența în lume a Mântuitorului, talna întrupării Sale, o prezintă clar sf. evanghelist Ioan: „Și Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi și am văzut slava lui, slavă ca a unuia din Tatăl, plin de har și de adevăr”. (Ioan I, 14).

Apropierea aceasta de om este un mister pe care nu-l poate explica vreun interes pe care l-ar avea Dumnezeu pentru Sine. Făptura zidită și căzută se cerea restabilită și apropiată de Dumnezeu. Lucrarea a trebuit să dogorească sufletele cu dragostea lui Iisus, împăcarea necesitănd o apropiere maximă de om din partea lui Dumnezeu, realizată prin jertfa lui Iisus. Suferința împăcării a fost luată asupra Sa de Iisus. Faptul a fost de dimensiuni mari și omul a fost puternic sguduit de această jertfă din care s'a ridicat o viață nouă.

Această faptă a suferinții pentru alții, a restabilit comuniunea, dar nu pentru un timp scurt sau pentru o epocă, ci a permanentizat această legătură.

Suferința pentru altul este cea mai cuceritoare, deoarece străbate peste tot,

pătrunde cu putere de cucerie și leagă într'o unitate indestructibilă.

„Cutremurul creator, provocat de moartea lui jertfelnică, se propagă ca o permanentă actualitate pentru și în orice om care vine la conștiința acestei jertfe, fiind în el întreaga lume până la sfârșitul ei. În fiecare zi și cu deosebire în momentul sfinte Euharistii, creștinul trăiește actualizarea acestui cutremur, înfiorat de mărima jertfei ce a trebuit să se aducă pentru el și sub puterea lui se frânge forma cea decăzută a făpturii sale și prinde consistență cea nouă...”

Sângele Mielului dumnezeesc, care nu stărește niciodată de-a curge și de a ne împărtăși, are o putere de curățire reală a tuturor ce se împărtășesc din el”. (D. Stăniloae: Iisus Hristos sau restaurarea omului, p. 89).

Lucrarea aceasta de mântuire este continuă. Iisus s'a făcut om pentru a sta permanent cu fața către oameni, întruparea reală a acestei prezențe o avem în Sf. Taină a Euharistiei. Aici îl putem afla pe Hristos.

În era împlinirii, rolul profeților a fost luat de către apostoli.

„Apostolii sunt acei oameni cari în prezența unui om pe care l-au întâlnit au făcut experiența că El e Dumnezeu cel întrupat. Ei au întâlnit un om cum nu s'a mai întâlnit în toată istoria, care a creat în el certitudinea că e Dumnezeu. Acest om nu se mai înfățișa ca orice ins care își primește credința dela altul, asemenea oamenilor de rând, sau dela Dumnezeu

direct, asemenea profeților, ci a fost El însuși izvorul credinței și a manifestat certitudinea neclintită că el e Dumnezeu. Mai mult, nu avea numai El certitudinea aceasta, ci ea s'a născut și în cei ce au stat în preajma Lui”. (D. Stăniloae: Op. cit., pag. 44).

Din certitudinea aceasta asupra divinității lui Iisus a izvorât mărturisirea apostolilor exprimată prin graul sf. apostol Petru: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu”. (Mat. XVI, 16).

În această cunoaștere prin har s'a trăfască și preotul.

Comuniunea cu El necesită o pregătire, nu în sensul unei inițieri, ci o păstrare a sufletului în bătaia harului divin. Trăire prin curățirea simțurilor, asceză pentru strunirea trupului și iluminare mistică. Pe urmele Domnului se pășește prin meditație, rugăciune, spovedanle și împărtășire cu sfântul trup și sânge al Mântuitorului.

Rugăciunea este înălțarea sufletului spre Dumnezeu, este o evadare spre crângurile pururea verzi ale veșniciei; este o întâlnire în grădina Ghetsimani cu Mântuitorul. La umbra palmerilor și chiparoșilor se poate răcori sufletul preotului într'o întâlnire cu Hristos.

Curățenia gândului, întărirea în duh, astâmpărul pentru arșița trudei sunt fericite recolte a acestei căutări.

Preotul este omul lui Dumnezeu și al rugăciunii.

Lucrul său este rugăciunea. „Ea coboară pe Dumnezeu în suflet, pe Dum-

nezeu cel ce crează și plămățește toate”.

Puterea rugăciunii este puterea lui Dumnezeu. Ea este activitatea principală ce conduce pașii spre războaiele veșniciei. În climatul acesta de atingere cu divinitatea, se poate desvolta fericit personalitatea preotului.

Rugăciunea este o cărare care duce la Dumnezeu, iar pentru a nu fi trocnită cu nămeții neglijenței, se cade ca în fiecare zi să-și facă preotul răgaz pentru urcușul acesta al gândului. (Sfârșitul urmează)

Pr. Gh. Șerbu,
Satulung-Brașov

Rugăciune

Doamne, cerul dragostei e'n mine,
Mi l-au strecurat crinii luminii,
Sufletul din mine să-l aline
În tămăia caldă rugăciunii.

Doamne, fulgii albi de mângăere
Ți-i sărut în orice dimineață
Și-i păstrez în liniște, n' n tăcere;
Pentru freamăt dulce de viață.

Ochii-mi suie în argintul bucuriei Tale,
Gându-mi urc'n slava veșniciei,
Din oblâncul zării pe-a mea cale
Sămânți lujerți cucerniciei.

Doamne, raza milei nesfârșite
O revarsă lan de bogăție,
Și renaște'n doruri răvășite
Gândul dup'a Ta împărăție.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Și aceste momente de trăire lăuntrică, le-am simțit asistând la un serviciu divin din a treia zi a Sf. Rusalii, servit de un sobor de monahi, la mănăstirea Sâmbăta de Sus. Era o zi cu soare. Lume multă. Se cânta „Pre Tine te laudăm” de câțiva frați și monahi. Lumea evlavioasă Ingenunchiază. De o parte cântarea monahilor, de alta simfonia paserilor formau un adevărat prilej de transpunere, de transfigurare totală.

Îată bucuriile pe care ți-le oferă Biserica: trăiri lăuntrice, înălțarea omului lăuntric.

„Întoarce-te, deci, întoarce-te în tine însuși, gătește Mirelui creșt-un sălaş vrednic de El — și El vent-va, și acolo se va odihni, — căci mare este dragostea Lui de a se așeza în inima care-l chiamă.

Atunci, numai cu Iisus Hristos, de parte de huetele pământului; în tăcerea făpturilor, el îți va grai, precum un prieten grăiește pretenului său, — și vrăjît întru a-L asculta, nu vei mai vrea să ascuți pe altul în afară de El, niciodată”. [A. Lascarov-Moldovanu: Asemănarea cu Domnul Hristos, p. 83].

Acăsta-i chemarea omului lăuntric: împreunarea cu Hristos.

Avram Petric
licențiat în Teologie

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Octomvrie 1945

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2}, Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie. În fiecare seară la ora 6 Vecernie, Vineri seara după Vecernia „Acattitul Maicii Domnului”.

2. În Duminică și Sărbători dimineața la ora 8^{1/2} Utrenie, în continuare la ora 9^{1/2} Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.

3. Duminică în 7 Octomvrie 1945 servesc: Prot. Mih. Neagu, cons. Gheorghe Secaș și Alexandru Popa diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Emilian Vasilescu. Predică: cons. Gheorghe Secaș. — La oastea Domnului predică: Pr. Dr. Ioan Chioariu dela parohia Sibiu-Inferior.

4. Duminică în 14 Octomvrie 1945, la Cuv. Paraschiva servesc: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobeț, Cons. prot. stravn. Emilian Cloran, Dr. Andrei Gălea Ieronim Grovu și prot. Mih. Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobeț. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4 Pr. Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Iosefin.

5. Duminică în 21 Octomvrie 1945 servesc: Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și Insp. Zosim Oancea; diaconii: Simion Macarie și Dr. Emilian Vasilescu. — Predică: prot. Mih. Neagu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, preotul-prof. Dr. Corneliu Sârbu, dela parohia Sibiu-Treitejari.

6. Vineri la 26 Octomvrie 1945, la sf. Mucenic Dumitru, servesc: Rectorul Dr. Dumitru Stăniloae, prof. Dr. Nicolae Neaga, Dr. Nicolae Terchilă, duh. Nicodim Belea, prof. Gheorghe Șoima, Dr. Teodor Bodogae și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu, Dr. Emilian Vasilescu și Dr. Grigorie T. Marcu. — Predică: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, prot. Mihail Neagu.

7. Duminică în 29 Octomvrie 1945 servesc: Prot. Mih. Neagu, dir. Valeriu Popa și ins. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. — Predică: dir. Valeriu Popa. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, preotul Nic. Constantin, dela parohia Sibiu-Lazaret.

Știri în atențiunea personalului bisericesc

În Monitorul Oficial din 14 Iulie 1945 s'a publicat Decretul Lege Nr. 2216 prin care se majorează indemnizațiile, la care au drept funcționarilor publici, preoții și cântăreții funcționarilor la căsătorie sau la nașterea unui copil.

a) La căsătorie cântărețul bisericesc în funcțiune va primi o indemnizație echivalentă cu salariul brut, plus indemnizațiile de scumpete, pe 2 luni, fără ca suma totală să poată depăși 60.000 Lei. Preoții căsătorindu-se înainte de hirotonire, adevăca înainte de a avea caracter de funcționari publici, — nu au dreptul la indemnizația de căsătorie.

b) La nașterea unui copil, preotul și cântărețul bisericesc au dreptul la o indemnizație echivalentă cu salariul brut, plus indemnizațiile de scumpete, pe 1 lună, fără ca suma totală să depășească 40.000 Lei.

Dacă ambii soți sunt funcționari publici, indemnizația de căsătorie sau de naștere se acordă numai unuia din ei.

La cererea pentru indemnizația de naștere se anexează:

1. Extrasul de naștere dela forul civil și
2. O declarație semnată de preot sau cântăreț, că soția lui nu este funcționară publică și verificată în primăria comunală cu înscăpătură și sigil. În cazul că soția este funcționară publică în loc de declarație se va anexa la cerere o dovadă oficială dela autoritatea (Inspectorat școlar, etc.) la care servește soția, că ea n'a solicitat sau primit indemnizația de naștere după copilul nou născut.

c) Familia preotului sau cântărețului decedat are dreptul la un ajutor de înmormântare, egal cu salariul brut, plus indemnizațiile de scumpete, chirie și ajutor de familie după copil, pe 3 luni.

Nr. 8924/1945 Școl.

Concurs

În învățământul nostru secundar confesional, pe anul școl. 1945/1946 sunt libere pentru suplînire următoarele catedre:

1. L. Română dela Școala de fete „A. Șaguna” din Sibiu.
2. Matematicile dela Liceul ortodox de băieți „A. Iancu” din Brad.

Salarizarea este la fel cu cea dela școlile secundare ale Statului. Doritorii de-a suplini una din aceste catedre își vor înainta cererile însoțite de actele legale Consiliului Arhiepiscopesc de Alba-Iulia și Sibiu, în termen de 15 zile dela apariția acestui concurs.

Sibiu, ședința secției cult. dia 18 Septemvrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 836/1945 prot.

(30) 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Apața, de clasa a III-a, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Beneficii:

1. Salar dela Stat conform pregătirei teologice.
 2. Casă parohială.
 3. Sesiune parohială din reforma agrară, 32 jug. fânaj.
 4. Stola uzitată în parohie.
- Parohia are de zldit biserică nouă. Cererile de concurs, însoțite de acte și de binecuvântarea arhierescă de candidare, vor fi trimise la oficiul protopopesc din Prejmer, județul Bistrița.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial,

Prejmer, 1 Septemvrie 1945.

Ioan Ludu,
protopop

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Vizita delegației guvernamentale române la Moscova, a întărit legăturile de prietenie între România și U. R. S. S. Prețind conștiințiozitatea cu care guvernul român și-a plătit datoriile în primul an al convenției de armistițiu, guvernul sovietic a făcut România noui inlesniri în ce privește purtarea sarcinilor respective. Așa: îl lartă suma de 300 miliarde Lei, căile noastre ferate trec cu desăvârșire în administrarea Ministerului Comunicațiilor și a Direcțiunii Generale C. F. R., U. R. S. S. Înapolază României 15 mil vagoane și 115 locomotive, reducerea cantităților de alimente ce avem să le dăm pentru armata sovietică din România, slobozirea tuturor prizonierilor noștri de războiu, întoarcerea a 18 vase de războiu și a 23 vase dela flota comercială, lăsarea întoarcerii cetățenilor sovietici din Basarabia și Bucovina de Nord la libera hotărîre a acestora. În plus, U. R. S. S. ne împrumută și cu trei sute mii tone de cereale.

Într'o cuvântare recentă la radlo, dl Gh. Tătărescu a arătat jertfel și României în războiul contra Germaniei și Ungariei. România a pierdut 4933 ofițeri, 4789 subofițeri și 158.869 soldați, iar cheltuielile de războiu se ridică la suma de Lei 236.328.247.000.

Adunarea generală a „Astreii”. „Astra” convoacă pe membrii săi la Adunarea generală, ce va avea loc Duminică 30 Septemvrie 1945, ora 11 a. m. în sala cea mare a Prefecturii județului.

Potrivit dispozițiilor Ministerului Educației Naționale, în școlile secundare sunt preferați elevii dela țară.

100.000 de agronomi vor verifica lucrările Reformei agrare din țară, urmărind aplicarea obiectivă a prevederilor legii respective.

Căile ferate particulare din Bucovina trec în patrimoniul Statului.

Episcopia Ortodoxă Română din Oradea aduce la cunoștință încetarea din viață a mult prețuitei sale fondatoare: *Veturia Candrea*, președinta Reuniunii Femeilor Române din Oradea.

Ministerul respectiv a hotărît majorarea pensilor la Casa asigurărilor sociale.

EXTERNE:

Oficiul Informațiilor de războiu american anunță că cifra totală a pierderilor Statelor Unite în războiul acesta, este de: 1.700.680 de oameni, dintre cari 254.510 morți, 541.233 răniți, 41.955 dispăruți și 122.982 prizonieri de războiu.

La ordinul autorităților militare sovietice de ocupație a Germaniei, în provincia Saxonia s'au luat măsuri în vederea confiscării moșilor boerilor saxoni și a împărțirii lor, țărănilor germani.

După încercarea de sinucidere a generalului Tojo, generalul Mac Arthur a ordonat arestarea a 29 de personalități japoneze.

Ziaristii și corespondenții de presă n'au acces la Conferința miniștrilor de externe dela Londra.

Pagubele de războiu ale Uniunii Sovietice ating suma de 679 miliarde ruble.

România și-a câștigat dreptul la intangibilitatea suveranității sale.

De curând s'a făcut — de către un grup de savanți americani — prima comunicare oficială asupra efectelor bombei atomice observate la Hiro Sima.

Internaționalizarea Dardanelor va fi discutată în conferința dela Londra.

America va demobiliza 6 milioane de ostași.

O delegație română a Confederației Generale a Muncii participă la Conferința mondială a sindicatelor dela Paris.

Proiectul pentru încheierea tratatului de pace cu România a fost prezentat de către dl Molotov într'o ședință recentă a Conferinței miniștrilor de externe dela Londra.

Jugoslavia a cerut conferinței dela Londra regiunea Veneția Giulia. Italie este dispusă s'o cedeze.

Un savant englez consideră ca absurdă părerea că secretul bombei atomice va putea fi păstrat de vreo putere.

Dl Molotov a făcut — la Londra — declarații importante cu privire la guvernele României, Bulgariei și Ungariei.

Polonia, Ucraina și Bielorusia au fost invitate la Consiliul dela Londra.

ȘTIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

8. Duminică, în 23 Septemvrie 1945, servesc: prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Neaga și duh. Nicodim Belea; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie — Predică: duhovnicul *Nicodim Belea*. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, preotul prof. Dr. *Corneliu Sârbu*, dela parohia Sibiu-Treitejari.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericăscă, întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit *NICOLAE* al Ardealului. Abonamentul pe un an: 2500 Lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Director: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Nrii 9—10 cuprind: Latifundțiile noastre. Săptămă P. Gherman: Educația religioasă în familie. Prot. Dr. Ștefan Lupșa: Știri și documente despre Biserica ortodoxă ardeleană după 1761. Mariana Em. Vasilescu: Etica lui Aldous Huxley. Preot Zosim Oancea: Preotul din Bonn. Prot. Dr. Seb. Stanca: Experiențe pastorale. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Evanghelia mutilată și denaturată de raționaliști contemporani [traducere]. Preot Nicodim Belea: Sub streșina Bisericii. Dr. Grigorie T. Marcu: Atitudini: Latifundțiile noastre. I. L. și V.: Mișcarea Literară: Viața și activitatea lui Filotei, episcopul Buzăului. Nicolaș Tincu Vella [1816—1867], viața și opera lui. Dr. Grigorie T. Marcu: Cronică: Pastorală Sfântului Sinod către țară. Ministrul Cultelor la Sibiu. Gr. T. M.: Note și informații: Războiul s'a sfârșit. † Prof. univ. Dr. C. Petru. † Enea Silviu Hodoș. † Protopopul Dr. Vasile Oana. † Dr. Lucian Borcia. Mărunte.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Librăria și
Tipografia ARHIDIECEZANĂ

SIBIU - str. Mitropoliei 45 - SIBIU

Fondate la 1850 Telefon nr. 412

Librăria oferă în permanentă:

Cărți literare, pedagogice și științifice. Cărți rituale. Rechințite de tot felul. Imprimare bisericăscă. Odăjdii. Icoane. Chivote. Potire. Cădele și Cădelnițe. Discute etc., etc. Toate dela calitate superioară. Cereți oferte și informații!

Tipografia execută prompt:

Cele mai pretențioase lucrări din arta grafică cu prețurile cele mai avantajoase posibile. Posedă caractere de literă frumoase și hârtie de calitate. Execuție ireproșabilă cu personal specializat în lucrări. Adresați-vă cu încredere!